

STEREO

Άνθη της Πέτρας

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ-ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΤΥΠΑΛΛΟΥ

Δ.Τ. 1035

STEREO

Άνθη της Πέτρας

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ-ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΤΥΠΑΛΛΔΟΥ

Δ.Τ. 1035

Ζωή Λεγάκη

ΟΨΗ Α'

- 1) ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ
Μ. Θεοδωράκης - Γ. Σεφέρης
- 2) ΕΠΙΦΑΝΙΑ - ΑΒΕΡΩΦ
Μ. Θεοδωράκης - Γ. Σεφέρης
Πιάνο: Ζωή Λεγάκη
- 3) ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΥΡΟ ΚΑΙ ΤΖΙΑ
Μ. Θεοδωράκης - Ο. Ελύτης
- 4) ΛΙΓΟ ΑΚΟΜΑ
Γ. Μαρματάκη - Γ. Σεφέρης

ΟΨΗ Β'

- 1) ARIOSO
J.S. Bach - από τα κατά Ιωάννη Πάθη
- 2) CANTO GENERAL - ΖΑΡΑΤΑ
Μ. Θεοδωράκης - Ρ. Neruda
Σολίστ: Γ. Μαρματάκη - Μ. Μανωλάκου
Θ. Καρδιόλακα - Γ. Λαμπρινίδου
- 3) LET IT BE Σολίστ: Γ. Μαρματάκη - Α. Ψυχράμης
J. Lennon - Ρ. Mc Cartney
- 4) YESTERDAY Σολίστ: Γ. Μαρματάκη - Α. Ψυχράμης
J. Lennon - Ρ. Mc Cartney
Χορωδία - Σολίστ
- 5) ΑΓΙΑ ΝΥΧΤΑ
F. Gruber

Η παιδική χορωδία αποτελείται από τους:

Γ. ΜΑΡΜΑΤΑΚΗ	ΕΙΡ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗ	ΕΙΡ. ΨΥΧΡΑΜΗ
Ν. ΜΑΡΜΑΤΑΚΗ	Β. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ	ΕΙΡ. ΚΟΤΣΑΦΤΗ
Α. ΨΥΧΡΑΜΗΣ	Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ	Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Μ. ΜΑΝΩΛΑΚΟΥ	Α. ΠΑΥΛΑΚΗΣ	Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
Θ. ΚΑΡΔΙΟΛΑΚΑ	Γ. ΠΑΥΛΑΚΗΣ	Μ. ΠΙΤΣΙΚΑΛΗ
Β. ΛΕΓΑΚΗ	Π. ΣΚΑΡΤΑΔΟΣ	Δ. ΠΑΝΤΟΣ
Ν. ΜΠΙΖΑΝΙΟΣ	Ι. ΚΑΚΡΙΔΩΝΗ	Ο. ΖΗΡΙΝΗΣ
Γ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΟΥ	Κ. ΚΑΚΡΙΔΩΝΗ	Γ. ΣΤΡΙΚΟΣ
Π. ΒΟΥΤΣΙΝΟΣ	Η. ΠΑΥΛΑΚΗ	Π. ΣΚΑΡΤΑΔΟΣ
Γ. ΨΥΧΡΑΜΗΣ	Ζ. ΓΑΡΓΑΡΩΝΗ	Κ. ΠΛΗΘΑΚΗΣ
Π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ	Α. ΨΥΧΡΑΜΗ	

Ορχήστρα
Ζ. ΛΕΓΑΚΗ πιάνο
Κ. ΜΑΚΡΑΣ μπουζούκι
Σ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ κιθάρα
Γ. ΜΑΚΡΑΣ κιθάρα

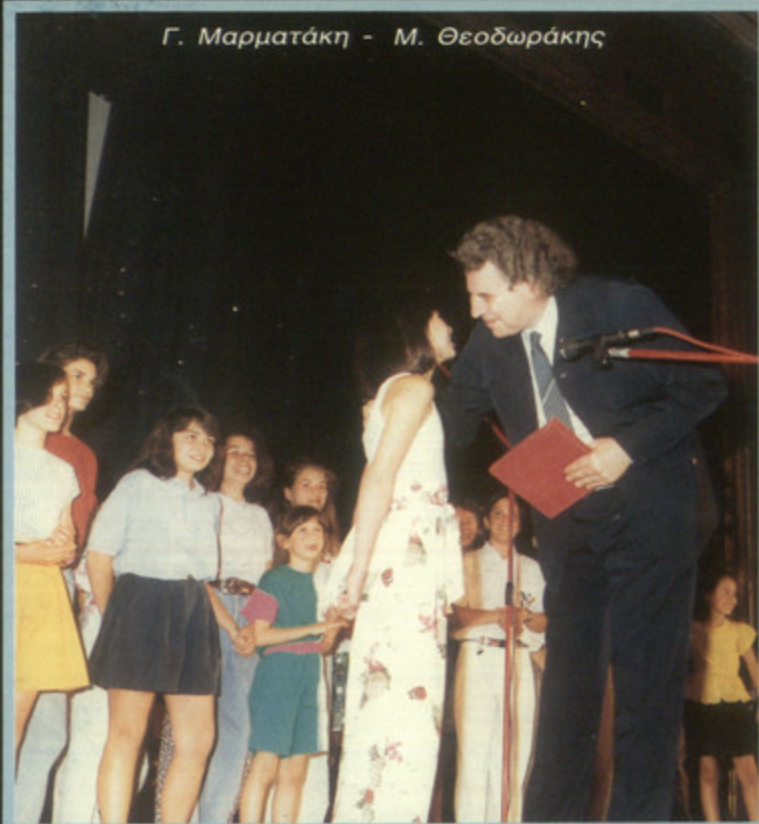
Παραγωγή:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΥΠΑΛΛΟΣ

STUDIO 111 Μοσχάτο
Ηχολήπτης: ΚΩΣΤΑΣ ΑΡΝΙΩΤΗΣ
Εξώφυλλο: Έργο του Μ. ΜΑΡΙΔΑΚΙ
Φωτογραφία έργου: Γ. ΠΑΥΛΙΔΗΣ
Έκδοση: ΕΣΕΜ
Υπεύθ. έκδοσης: ΝΙΚΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ - Δ.Τ. 1035

Η χορωδία που πήρε το πρώτο βραβείο στην Πορτογαλία εκπροσωπώντας την Ελλάδα στο Διεθνές Φεστιβάλ Μικρών Τραγουδιστών 1990-1991.

Γ. Μαρματάκη - Μ. Θεοδωράκης

Καιρός λοιπόν για περιπέτειες των παιδικών ήχων μέσα στον αθώο αγνό χώρο υπάρχει ακόμα ελπίδα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ

ΓΙΑ ΤΑ «ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΤΥΠΑΛΔΟΥ»

Το σκοτάδι ήρθε απότομα. Κανείς δεν το περίμενε. Είχαμε σκαρφαλώσει με θυσίες και κόπο στο ξάγναντο, ώσπου βγήκε ο ήλιος και μεις τον πιάσαμε και τον κρεμάσαμε στο ταβάνι της μικρής μας πατρίδας. Ήσαν χιλιάδες χέρια, από τα οποία σήμερα ελάχιστα υπάρχουν.

Ένας ήχος γνώριμος μας σκέπασε τότε... Και μεις ανέμελα πιστέψαμε πως δρήκαμε τον Παράδεισο. Ήταν η εποχή του «ΑΪΟΝ ΕΣΤΙ», που σαν καθρέφτης αντανάκλασε την ιδανική μορφή του ιδανικού Νεοέλληνα –όπως την έπλασε η πνευματική και ηθική εποποιία της φυλής.

Όμως, οι χαλεποί καιροί που ακολούθησαν, μεταβάλανε τη μορφή αυτή του Νεοέλληνα σε καρικατούρα, για να μας μείνουν σήμερα μόνο οι σίχιοι και οι ήχοι εκείνης της εποχής. Η πομπή –το μέγα πλήθος χωρίς πάθος– δεν ακολούθησε το δρόμο του Ποιητή. Δεν τράβηξε μπροστά. Γλιστρώντας πάνω σε λάσπες από μαρμελάδα που κατηφόριζαν, οι Νεοέλληνες χαίρανταν το ανέμελο, το άκοπο, το ανέξοδο και προπαντός το ανευθυνο «ταξίδι» της τουυλήθρας προς το τίποτα. Έτσι ήρθε το σκοτάδι.

Τα «παιδιά του Τυπάλδου» επιμένουν να οπιθίζουν πάνω στις στάχτες. Μια τόση δα φλόγα θ' αντέξει άραγες στην παγωνιά των καιρών. Εγώ πάντως τους ευγνωμονώ. Θέλω να πιστεύω πως δεν είναι μόνοι. Θέλω να πιστεύω πως τέτοιες μικρές φλόγες υπάρχουν παντού, χωρίς να φαίνονται.

Όμως ο Τυπάλδος φαίνεται. Και προπαντός «ακούγεται». Τα «παιδιά του», αν είναι τόσο σπουδαία και ικανά, είναι κυρίως γιατί ο δασκάλός τους τους μεταλαμπάδισε το πάθος για τη Μουσική και την Ελλάδα. Και την Άνοιξη, που ήσαμε όλοι μας –στιγμιαία– προσπαθώντας να την αποτυπώσουμε σε έργα πνευματικά με την ελπίδα πως κάποια μέρα τα «παιδιά του Τυπάλδου» θα γίνουν όλα τα παιδιά της Ελλάδας. Ξανά.

Αθήνα, 3.11.91
ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ